

TEN DĚLÁ TO A TEN ZAS TOHLE

Zil byl jeden malý chlapec. Jednoho dne, když si hrál v ulicích městečka, dostal velký hlad. Rozhodl se, že zajde do pekařství a požádá pekaře o pár housek. „Rád ti je dám,“ odpověděl chlapci pekař. „Těsto už vykynulo, během chvilky houstičky posolím a upeču. Než budou hotové, doneš mi od kováře nový svícen. Ten můj se včera rozbil.“

Chlapec na nic nečeká a peláší ke kováři.

„Kováři, pekař tě prosí o nový svícen!“ vyhrkne hned mezi dveřmi.

„Rád pro pekaře vyrobím nový svícen. Železo ve výhni je žhavé, ale než svícen ukuji, zaběhni k ševci. Mé boty se už rozpadají, potřebuji nové.“

Chlapec na nic nečeká a za chvíli už stojí před ševcem a povídá: „Ševče, kovář tě prosí o nové boty.“

„Jdeš právě včas, jedny už mám skoro hotové.

Dám ti je pro kováře. Ale než je dodělám, zanešeš tenhle dopis panu Mácovi do Soukenické ulice. A nezapomeň počkat na odpověď.“

„Jistě, vím, kde je Soukenická ulice, znám všechny ulice ve městě. Za chvíli budu zpátky!“ odvětil chlapec a za moment už předával psaní panu Mácovi.

Pan Mác si dopis přečetl, svoji odpověď vložil do ševcovy obálky a tu vrátil chlapci. Chlapec utíká a za chvíli už dopis drží v ruce švec.

„Výborně, chlapče, jednou by z tebe byl skvělý listonoš! Já se vyznám v kůžích a ševcovských kopytech, zato v ulicích se vždycky ztratím,“ zasmál se švec. „Tady máš ty boty pro kováře.“ Chlapec vzal boty a spěchal ke kováři.

POHÁDKA

Kovář si boty hned nazul. „Padnou mi skvěle! Jednou jsem si boty zkoušel ušít sám, ale kůže se mi potrhala a jehla zlomila. Do mých drsných rukou se víc hodí kladivo a kusy železa. Svícen je hotov, tady ho máš.“ Chlapec popadl svícen a pospíchal k pekaři.

„To je nádherný svícen!“ liboval si pekař. „Když jsem byl malý, snil jsem o tom, že budu kovářem. Vždycky jsem chtěl stát u pece a kout železo. Ale neměl jsem tolik síly, kolik kováři potřebují. A tak jsem si raději stoupl k peci pekařské. A udělal jsem dobře, mé křupavé housičky chutnají každému. Věřím, že si pochutnáš i ty!“ mrkl pekař na chlapce a podal mu pár dozlatova propečených housek. Chlapec poděkoval a do té dobroty se okamžitě pustil.

Když vyrostl, zkoušel být také pekařem, ale jeho housky byly vždy tvrdé jako kámen a černé jako

uhlí. Ne, péct pečivo ho nebavilo, a proto mu to ani nešlo. Zato ve městě se vyznal lépe než kdokoli jiný. A tak se z něj stal, jak mu kdysi předpověděl pan Máca, listonoš. Byl dobrým pošťákem a svou práci dělal s radostí. A to bylo nejdůležitější.

KDO TO VÍ, ODPOVÍ!

- Na co dostal chlapec chuť, když si hrál v ulicích města?
- Co musel donést pekaři?
- Jakému povolání se věnoval jako dospělý? Proč?

